

คาบอຍไทย

โคบาลพันธุ์แท้ยุคแรกของเมืองไทย ต้นตำรานคราบอຍไทย ... จากชีวิตจริง !!

จุดเริ่มต้นของการฝึกอบรมการเลี้ยงโคนมเมื่อปี พ.ศ. 2505 ตามหลักการแล้ว ฟาร์มโคนมไทย – เดนมาร์ก ควรฝึกอบรมนักเรียนฟาร์มรุ่นละไม่เกิน 30 คน แต่ในความเป็นจริง นั้นเป็นประมาณการที่เหมาะสมกับสถานที่และปริมาณงานในยุคนั้น การปรับเปลี่ยนหรือลด จำนวนผู้เข้าอบรมแต่ละรุ่นจะต้องดูสถานการณ์ในแต่ละปีประกอบด้วย

ฟาร์มโคนมฯ ได้ทำการฝึกอบรมนักเรียนฟาร์มติดต่อกันมา 18 รุ่น ระหว่าง ปี พ.ศ. 2505 – พ.ศ. 2523 จึงสามารถสร้างรากฐานการเลี้ยงโคนมให้ยืนหยัดขึ้นมาได้สำเร็จ และนับแต่นักเรียนฟาร์มรุ่นแรกเข้ามามีบทบาทในฟาร์มโคนม ทำให้สถานที่แห่งนี้เต็มไปด้วย สีสัน เหล่านักเรียนฟาร์มได้ช่วยกันแต่งแต้มประวัติศาสตร์เป็นตำนานทิ้งไว้ แต่หลายต่อหลาย เรื่องราวถูกมองข้ามไปไม่มีใครค้นหารื้อฟื้น จึงถูกลืมเลือนไปอย่างน่าเสียดายดังได้กล่าว มาแล้วว่า

“ร່องรอยนักเรียนฟาร์มมิได้มีเพียงการบุกเบิกสร้างอาชีพการเลี้ยงโคนม จนประสบผลสำเร็จเท่านั้น นักเรียนฟาร์มได้ทิ้งร່องรอยและหลักฐานสำคัญหลายสิ่ง หลายอย่างเอาไว้ด้วย” ... เวลานั้น “มวกเหล็ก” ยังเป็นเพียงตำบลหนึ่งขึ้นอยู่กับอำเภอแก่งคอย ซึ่งเป็นอำเภอที่มีพื้นที่มากที่สุด แบ่งเป็นตำบลและหมู่บ้านมากถึง 15 ตำบล 130 หมู่บ้าน จังหวัดสระบุรีจึงเสนอขอแบ่งตำบลมวกเหล็ก ตำบลคำพราน และตำบลแสงพัน ออกจาก แก่งคอย ยกฐานะขึ้นเป็น “อำเภอมวกเหล็ก” ตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งฯ เมื่อวันที่ 27 ธันวาคม 2511 มวกเหล็กเป็นอำเภอที่จัดตั้งขึ้นโดยไม่เคยเป็นกิ่งอำเภอมาก่อน ตลาดเก่า กับย่านชุมชนมีผู้คนไม่มากนัก สามารถเดินทั่วยกกันได้ทั่วถึงทุกหมู่บ้านชองในเวลาไม่ถึง ครึ่งวัน กระทั่งฟาร์มโคนมฯ เกิดขึ้นเมื่อต้นปี พ.ศ. 2505 จากนั้นจึงมีนักเรียนฟาร์มรุ่นแรก ตามมาเป็นลำดับ จนถึงช่วงปลายปี พ.ศ. 2505 ต่อเนื่องถึง ปี พ.ศ. 2506 “วัวไทย” ซึ่งเป็น วัวพื้นเมืองก็เข้ามาเพิ่มสีสันให้กับฟาร์มโคนม ในช่วงนี้เองบทบาทของนักเรียนฟาร์มเริ่มปรากฏ นักเรียนฟาร์มส่วนหนึ่งถูกส่งออกไปพร้อมคนงานเที่ยวตระเวนกว้าวนซื้อวัวพื้นเมืองและ วัวลูกผสมเพศเมียจากชาวบ้านจากฟาร์มเล็กๆ ที่มีอยู่ในพื้นที่และจังหวัดใกล้เคียง เอามา รวมกันไว้ในฟาร์มเป็นฝูงใหญ่ ได้วัวพื้นเมือง 237 ตัว วัวลูกผสมอีก 121 ตัว เมื่อมีวัวก็ต้องมี

คอกวัว การจัดเตรียมพื้นที่ ขุดหลุม ตั้งเสารั้ว ขึงลวดหนาม สร้างคอกกลางแจ้ง ฝีมือนักเรียนฟาร์มและคนงานตามเคย จากนั้นนักเรียนฟาร์มต้องออกแรงช่วยกันทำทะเบียนประวัติวัวฝูงนี้ทุกตัวตามขั้นตอนวิธีการที่อาจารย์ “หมอวัว” ผู้เชี่ยวชาญด้านสัตวแพทย์ของฟาร์มโคนมสาธิตให้ดูทุกวันจนสามารถทำได้ จึงลงมือทำงานกันชนิดขำเดือนขำปีกันเลยทีเดียวดีกว่าวัวจะหมดฝูง ซึ่งก็ล่วงเข้า ปี 2507 เข้าไปแล้ว “แผนกวัวไทย” เกิดขึ้นก็เพราะสาเหตุนี้ และ วัวฝูงใหญ่ที่เรียกกันว่า “วัวไทย” ฝูงนี้แหละเป็นที่มาของ “ตำนานควาบบอยไทย” ส่วนฟาร์มโคนมไทย – เดนมาร์ค ก็คือสถานที่ต้นกำเนิดเรื่องราว “ควาบบอย” ยุคแรกของเมืองไทยนั่นเอง การกิจนี้นักเรียนฟาร์มหลายคนได้รับบทเรียนและบาดเจ็บจากอุบัติเหตุต่างๆ ตั้งแต่เข้ามาคลุกคลีทำทะเบียนประวัติวัวไทยในระยะนั้น จากการต้อนจับวัว การล้มวัว การมัด ตรึงวัว และอื่นๆ นักเรียนฟาร์มต่างได้แผลติดตัวถลอกปอกเปิก ฟกช้ำดำเขียว บาดเจ็บกันมานักต่อนักแล้ว และที่หนักที่สุดคือครั้งที่นักเรียนฟาร์มรุ่นที่หนึ่งจากนครราชสีมาต้องเจ็บหนักจากการต้อนจับวัว เขาถูกวัวเตะเข้าที่บริเวณท้องน้อยอย่างถนัดและรุนแรง กระเด็นข้ามรั้วคอกคัตโครว์ลงมาฟุบกับพื้นคอกสลบเหมือดเดชะบุญไม่มีส่วนใดแตกหัก แต่หน้าอกและพื้นท้องบวมเขียวฟกช้ำเป็นบริเวณกว้างแข็งเกร็งเป็นแผ่นกระดาน บาดเจ็บจนหมดสติกลางอากาศต้องรีบนำตัวส่งโรงพยาบาลเป็นการด่วน แพทย์ให้การเยียวยาและต้องพักฟื้นรักษาตัวอยู่นานเกือบสองสัปดาห์

จากเหตุการณ์ครั้งนั้น .. บุรุษหนุ่มจากเมืองย่าโมผู้นี้ก็ครุ่นคิดหาวิธีที่จะพิชิตวัวไทยฝูงนี้ให้ได้ เขาปรึกษาหารือกับเพื่อนนักเรียนฟาร์มรุ่นน้องที่สนิทสนมกันอีกสามคนต่างมีความเห็นพ้องกันว่า .. น่าจะต้องเอาแบบฝรั่ง มันคล่องแคล่วปลอดภัยและได้ผล และที่สำคัญมัน “เท่” โดนใจทันสมัยเยียบ ประกอบกับ ยุคสมัยนั้นภาพยนตร์ COWBOYS ลูกทุ่งตะวันตกกำลังฮิตติดตลาดเมืองไทย ความสนุกสนาน ตื่นเต้น เร้าใจ แบบอย่างของการขี่ม้าต้อนวัว บ่วงบาศล้มวัว เป็นที่ประทับใจและชื่นชอบ เรื่องราวมันเข้ากันพอดีกับสถานการณ์ที่เป็นอยู่ และก็ช่างบังเอิญอย่างเหลือเชื่อ เมื่อผู้อำนวยการฝ่ายไทยของฟาร์มโคนมได้ซื้อม้าไทย “บั๊กจ้อน” มาฝูงหนึ่ง ยกฝูงจากแปดริ้วจังหวัดฉะเชิงเทรา เอาเข้ามาเลี้ยงดูอยู่ในฟาร์มด้วย มันเป็นม้าไทยฝูงเล็กๆ ประมาณสิบตัว บุรุษหนุ่มนักเรียนฟาร์มทั้งสี่นายจึงตกลงใจจะเป็น “ควาบบอยไทย” ในบัดนั้น

ตั้งแต่ต้นปี 2507 มาแล้ว สี่หนุ่มวัวไทยของแดนโคนมตะเกียกตะกายวุ่นวาย
เสาะหาเครื่องแต่งตัวแบบคาวบอยกันอยู่ระยะหนึ่ง ทางเกนยีนส์ เข็มขัดหนังเส้นหนาหน้ากว้าง
เสื้อลายแขนยาว รองเท้าบู๊ตครึ่งแข้ง หมวกปีกกว้าง ในที่สุดทั้งสี่คนก็อยู่ในสภาพพร้อมแล้ว

บุรุษหนุ่มทั้งสี่ไปปรากฏตัวทำงานในชุดคาวบอยดูเตะมัดทะแมง ท่ามกลางสายตาแปลกใจ
จ้องมองของเพื่อนๆ แต่ทุกคนก็พอจะเข้าใจว่าอะไรเป็นอะไร เพราะชุดคาวบอยมันพ้อง
บวกกับความชื่นชอบที่มีเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าเพื่อนจะขึ้นสมอเร็วขนาดนี้
ต่างซักถามกระเช้าเข้าแห่กันไปตามเรื่องก่อนแยกย้ายไปทำงานตามหน้าที่

ทั้งสี่หนุ่ม .. ยามว่างเมื่อมีเวลาก็หมกมุ่นศึกษาวิธีพันเชือกผูกเงื่อนปม ฝึกหัด
บ่วงบาศกับตอไม้บ้าง เสาร์บ้าง วันว่างบ่วงบาศลูกวู้แล้วก็แม่วู้ร่วมกับเพื่อนๆ บางทีพอ
เพื่อนๆ เผลอก็โยนบ่วงบาศใส่เพื่อนคล้องคอคคล้องตัวลากทั้งกันอูตลุดซูลมุนเป็นที่สนุกสนาน
ถึงตอนนี้เพื่อนๆ นักเรียนฟาร์มเริ่มสวมชุดคาวบอยมาทำงานมากขึ้นหลายตาขึ้นมาเรื่อยๆ
ขณะเดียวกันความชำนาญซ้ำของของนักเรียนฟาร์มในการใช้บ่วงบาศต้อนวัว จับวัวมีมากขึ้น
ตามวันเวลา ถึงขั้นขี่ม้าไล่ต้อนใช้บ่วงบาศจับวัวล้มวัวกันแล้ว ฝึกปรี้อจนประสบผลสำเร็จ
พวกเขาพบว่าความพยายามกับความสำเร็จมันมีระยะห่างกันไม่มากเลย หนุ่มคาวบอยกลุ่มนี้
ได้รับผลตอบแทนคุ้มค่าทั้งคล้องแคล่ว่องไว แม่นยำ และสวยงาม พวกเขาสามารถค้นหา
และต้อนวัวตัวที่ต้องการกันออกนอกฝูง บ่วงบาศบนหลังม้า และจับวัวทุกตัวในฝูงวัวไทย
ได้สำเร็จโดยไม่มีใครได้รับบาดเจ็บหรือเป็นอันตรายอีก กลับกลายเป็นความสนุกสนาน

ควาบบอย นักเรียนฟาร์ม ... กับเชือกบ่วงบาตคู่มือ ... กลางทุ่งหญ้ากับฝูงวัวไทย

มีความสุขเพลิดเพลินกับการทำงาน นักเรียนฟาร์มบางคนที่มีมือ “เข้าชั้น” ความสามารถของเขาถึงขั้นต้อนจับและลัมวัวเพียงลำพังตัวต่อตัวได้อย่างง่ายดาย ใช้ฝีมือและความแม่นยำ

ควาบบอย นักเรียนฟาร์ม ... กลางทุ่งหญ้ากับฝูงวัวไทย

ในการบ่วงบาตคล้องคอวัวตัวที่ต้องการแล้วลัมมันลงกับพื้น แต่ใช้ได้เฉพาะกับลูกวัวเท่านั้น ถ้าเป็นวัวรุ่นหรือแม่พันธุ์ต้องไล่ต้อนกันสองสามคน เพราะวัวใหญ่แข็งแรงดิ่งดันไม่ยอมสงบนิ่งง่ายๆ ต้องไล่ต้อนเข้าคอกคัดก่อนถึงเอาอยู่ ถ้าเป็นกลางทุ่งก็เหนื่อยกันหนอยกว่าจะทำให้วัวจนมุม “ควาบบอยไทย” ถือกำเนิดขึ้นในเวลานั้น ณ ฟาร์มโคนมแห่งนี้ นี่คือการควาบบอยที่แท้จริง

หนุ่มนักเรียนฟาร์มทั้งสิ้นคือโคบาลต้นแบบควาบบอยไทย และเป็น “ควาบบอย” รุ่นแรกของเมืองไทยด้วย

ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในฟาร์มโคนมไทย – เดนมาร์ค เมื่อปีพุทธศักราช 2507 จึงนับได้ว่า .. ฟาร์มโคนมไทย – เดนมาร์ค แห่งนี้ นอกจากจะเป็นแหล่งกำเนิดอาชีพพระราชทานการเลี้ยงโคนมแห่งแรกของประเทศไทยแล้วยังเป็นจุดกำเนิด .. คาวบอยไทยรุ่นแรกยุคแรกของเมืองไทยเป็นตำนาน สืบทอดต่อมาจนถึงปัจจุบันอีกด้วย

กลุ่มคาวบอย นักเรียนฟาร์ม ... กลางแปลงหญ้า

ฟาร์มโคนมไทย – เดนมาร์ค ปี 2507 .. เต็มไปด้วยพลังของชีวิต ท้องฟ้ากระจ่างใส เทือกเขาตาแป้นเขียวคล้ำเป็นตะปุ่มตะป่ำสูงตระหง่านอยู่เบื้องหน้า ไม้ไร่ใหญ่น้อย ไหวโอนบนผืนป่าและทุ่งหญ้าเชิงเขา สถานที่แห่งนี้ดูผิวเผินไม่เห็นความเปลี่ยนแปลงหรือสิ่งแปลกใหม่ใดๆ แต่ความจริงหลายสิ่งหลายอย่างแปลกตาเปลี่ยนไป นับแต่ฝูงวัวไทยปรากฏขึ้นในฟาร์ม บรรยากาศและสภาพแวดล้อมของแดนโคนมดูคึกคักมีชีวิตชีวามากกว่าเดิม ฝูงวัวไทยขยายตัวเป็นวัวฝูงใหญ่เกือบสี่ร้อยตัว นักเรียนฟาร์มหลายคนงานล้นมือ โดยเฉพาะผู้ที่ประจำอยู่แผนกวัวไทย เพราะต้องคอยเลี้ยงดูและต้องแยกวัวเพื่อตรวจโรค ฉีดวัคซีน ทำแผล ตัดเขา ตีเบอร์ ทำทะเบียนประวัติไปด้วย เหน็ดเหนื่อยกันมาหลายเดือนแล้ว แต่หลังจากเกิดอุบัติเหตุนักเรียนฟาร์มรุ่นเดอะคนหนึ่งถูกวัวเตะกระเด็นน็อกพื้นต้องห้ามส่งโรงพยาบาลกันอย่างฉุกฉะลุกแล้ว เหตุการณ์ครั้งนั้นถูกนำมาต่อยอดขยายผลออกไปตามสถานการณ์ทันที ประกอบกับมีสิ่งนอกเหนือไปจากอิทธิพลของภาพยนตร์คาวบอยลูกทุ่งตะวันตกซึ่งกำลังฮิตไปทั่วบ้านทั่วเมืองในยุคนั้นแล้ว สิ่งที่ทำให้นักเรียนฟาร์มกระตือรือร้น

ฮือฮากับการเป็นควาบอย ก็คือ ม้าฝูงเล็กๆ ที่เห็นอยู่กลางทุ่งดินเนินหลังคอกโค 1962 มาทราบกันภายหลังว่า “อาจารย์” ดร.ยอด วัฒนสินธุ์ ผู้อำนวยการฝ่ายไทยของฟาร์มโคนมฯ ชื้อยกฝูงมาจากแปดริ้ว จังหวัดฉะเชิงเทรา .. โนน เข้าใจว่าท่านคงซื้อมาเลี้ยงไว้ในฟาร์ม เพื่อสร้างภาพลักษณ์ของแดนโคนมให้ดูดีเข้ากับยุคสมัยเป๊ะเลย มันเป็นม้าไทย “บักจ้อน” ฝูงเล็กๆ ประมาณสิบตัวซึ่งบังเอิญสอดคล้องกับเหตุการณ์ขณะนั้นอย่างเหมาะเจาะพอดี ม้าฝูงนี้แหละทำให้ฟาร์มโคนมมีสีสันเพิ่มขึ้น รวมทั้งทำให้ชีวิตนักเรียนฟาร์มเข้มข้น มีชีวิตชีวาสนุกสนาน ดินแดนหวาดเสียว สุขสันต์หรรษาไปได้อีกกระยะหนึ่ง นี่คือ.. ความแปลกใหม่ที่เกิดขึ้น นักเรียนฟาร์ม พ.ศ. นี้อยู่ในคราบโคลสไตร์ควาบอยแทบทั้งสิ้น

ม้าบักจ้อนของฟาร์มโคนมฝูงนี้ที่เด่นดังมีอยู่ 3 - 4 ตัว แต่ที่ถูกตาต้องใจจริงๆ ก็คือ “เจ้าแก้ว” ส่วนอีกตัวหนึ่งเรียกว่า “บักโจ” หรือ “ไอโจ” แล้วแต่จะเรียกกัน

“เจ้าแก้ว” .. เป็นม้าเพศผู้สีน้ำตาลอมเหลือง ขนหางและแผงคอขาวใสดูจียแก้ว รูปร่างสวยงามตามแบบม้าไทย แต่ที่สำคัญคือมันค่อนข้างเชื่องและแสนรู้ ชอบบอยอยู่กับคน ไม่ดื้อหรือพยศตื่นกลัวเหมือนม้าตัวอื่น มันยินยอมให้ขี่หลังพาริ๊งไปในทุ่งกว้างโดยไม่ต้องลงสั้หรือเขี่ยนตี ต่างไปจาก “ไอโจ” หรือ “บักโจ” ซึ่งเป็นม้าเพศผู้เหมือนกันแต่สีน้ำตาลเข้ม

เหมือนสีเม็ดมะขามแก่ มันเป็นม้าไทยที่ทั้งสง่างามและปราดเปรียว เจ้านี้ค่อนข้างดี๊ พยศ จอมลวดลาย นักเรียนฟาร์มที่สามารถขึ้นขี่มันได้มีไม่กี่คน เวลาที่มีอารมณ์คึกคะนองมันจะวิ่ง ตะบึงรังไม่คอยหยุดจุดไม่ค่อยอยู่ พาคนขี่หลังลุยป่ารอดต้นไม้โลดแล่นไปตามประสาของมัน ใครก็ตามเมื่อขึ้นหลังมันแล้วพบกับอารมณ์นี้ของ “บักโจ” ต้องระวังให้ดี แล้ววันนั้นก็มาถึง ..

ควาบบอย นักเรียนฟาร์ม ... บนหลัง “ไอ้โจ”

เมื่อวัวไทยฝูงหนึ่งถูกแยกมาปล่อยไว้กลางทุ่งหญ้าฝั่งถนนมิตรภาพด้านใต้ นักเรียนฟาร์มกลุ่มควาบบอยวัวไทยต้องคอยตามมาดูแลควบคุม คนหนึ่งแะไปหา “บั๊กโจ” ที่ยืนเล็มหญ้าอยู่กลางทุ่งหลังคอกวัวบนเขา ตบหัวมันเบาๆ ลูบหน้าลูบหลังทักทายกันเสร็จสรรพก็คว้าเชือกบังเหียนโหนดัวโดดขึ้นขี่คร่อมหลัง พอได้รับน้ำหนักกดทับบนหลังเท่านั้นบั๊กโจก็ออกวิ่งโลดแล่น มันกำลังมีอาการฉีกกะโหลกอยู่พอดี เท้าทั้งสี่ตะกุกพื้นพุ่งโผนออกจากทุ่งหญ้าพาตัวมันและลูกพี่ที่บนหลังขึ้นมabenถนนเบนหัวห้อยเหี้ยดลงมาจากหน้าคอกยาว 1962 มุ่งหน้าไปปากทางถนนมิตรภาพ ยิ่งใกล้เข้าไปแต่ความเร็วของมันไม่ยอมลดลงคนขี่ตั้งรับบังเหียนแรงๆ เพื่อเหนี่ยวรั้งให้มันชะลอความเร็วลง .. แต่รั้งไม่อยู่ มันควบตะบึงทำท่าจะข้ามถนนมิตรภาพโดยไม่รีรอลงเลกักรถยนต์ที่วิ่งอยู่บนถนน เชือกบังเหียนที่รัดปากคล้องคอถูกกระชากสุดแรงไอ้โจหน้าหงายเชิดขึ้น แต่ความเร็วที่วิ่งห้อมมาเต็มเหี้ยดทำให้เสียหลักยิ่งบริเวณปากทางเป็นถนนลาดยางมะตอยไ้เรียบลื่น พอเท้าม้าคู่หน้าชะงักก็ก หักพวงแหงนเท้าคู่หน้าก็ยกพวงาดขึ้น ขาคู่หลังยังไม่อยู่ยอคู่ลงแล้วเซถลาล้มพาดลงกับพื้น ทุกคนทั้งม้าสี่นไถลพุ่งพรวดไปกองอยู่บนถนนมิตรภาพรวดเร็วราวกับหลุดหล่นลงมาจากเบื้องสูง แล้วก็ช่างเป็นช่วงบังเอิญพอดีกับบนท้องถนนรถยนต์บรรทุกกำลังขับผ่าน โชเฟอร์ขับรถบรรทุกคงต้องอาศัยฝีมือขับขี่และประสบการณ์ยอดเยี่ยม แม้มายมกะทันหันยังสามารถหักพวงมาลัยควบคุมบังคับรถเบนหลบคนกับม้า ที่ไถลมากองอยู่บนพื้นถนนรอดไปได้ อย่างเฉียดฉิว โชคดีที่ไม่มีรถคันหลังตามมาอีกทั้งคนทั้งม้าคู่นี้จึงคลาดแคล้ว แค่วูบผ่านหน้าพระยายมไปแว็บเดียวโดยไม่ทันเห็นหน้าถนัด คลาดแคล้วรอดตายไปครั้งหนึ่ง

“ต่อไปนี่ ภูเลิกซีไ้ใจแน่! ช่วงหลังนี่แม่งพาภูเกือบตายมาสวมครั่งแล้ว”

เพื่อนช่วยปลอบใจ “อย่าเพิ่งใจร้อนซิวะ ให้โอกาสมันอีกครั้งเถอะ”

หลังเหตุการณ์อันชวนระทึก .. กลับเป็นเรื่องบอกเล่าเข้าห่วยล้อเลียนกันภายหลังเป็นที่
สนุกสนาน เหตุการณ์ระทึกขวัญครั้งนี้ยังติดตรึงฝังใจคาบอຍนักเรียนฟาร์มรุ่นแรกๆ
หลายคน และยังคงจำมานานไม่ลืมเลือน

ช่วงเวลาต่อมา ... ในแปลงหญ้ากลางทุ่งกว้าง ฝูงม้าบักจ๋อนจับกลุ่มและเล็ม
หญ้าอยู่ริมแปลง ห่างออกมาไม่กี่ไกลยังคงเป็นวัวไทยฝูงเดิมเลยออกไปอีกเป็นป่าหญ้าและ
ไม้ยืนต้นน้อยใหญ่ ในทุ่งหญ้าวันนี้สับสนอลหม่านฝุ่นดินฟุ้งกระจายคละคลุ้ง ฝูงวัวเบียดเสียด
ดุนดันกันโกลาหล เสียงร้องของวัวในฝูงก้องระงมผสมกับเสียงตวาดไล่ต้อนของคนงาน
และนักเรียนฟาร์มแทรกอยู่เป็นระยะๆ ทางโน้นทางนี้กลางเปลวแดดตั้งแต่เข้ามาแล้ว การคัด
วัวไทยเพื่อแยกเป็นฝูงเล็กดำเนินมาจนตะวันตกดินไปจากเที่ยงนานแล้ว วัวที่แยกฝูงไว้
ไม่ครบจำนวนต้องตรวจนับอีกรอบ

“เฮ้ย ! เป็นไงมั้ง ครบหรือยัง” เสียงหัวหน้าวัวไทยตะโกนถาม

“ฝูงโน้นครบแล้วครับ แต่ของ..สุดใจ..ยังขาดอยู่สองสามตัว” เสียงตอบดังมาจาก
กลุ่มคาบอຍนักเรียนฟาร์ม ทุกคนล้วนแล้วแต่เหงื่อชุ่มโชกโชกกาย มอมแมมไปด้วยฝุ่นดิน

“ถ้าอย่างนั้นให้มันไปตามหาให้ครบ จะได้พักกัน”

คาบอຍไทยสี่ห้าคนรวมทั้ง .. สุดใจ .. (นักเรียนฟาร์ม รุ่นที่ 1) วิ่งตรงไปที่ฝูงม้า ม้าตัวดีๆ
เพื่อนๆ คว่าเอาไปขี่หมด เหลือแต่ลูกม้ากับ “ไอ้เตี้ย” ไอ้เตี้ยเป็นม้าหนุ่มในฝูงตัวหนึ่ง
มันเชื่องก็จริงแต่ไม่ค่อยได้รับความสนใจนักเพราะมันเตี้ยเล็กเกินไป ถ้าขึ้นนั่งบนหลังมัน
ขาแทบจะลากดินแล้ว มันเป็นม้าที่มีความเป็นอยู่สบายที่สุดไม่ค่อยมีใครมาขี่หลังคาบอຍ
ใช้งาน .. สุดใจ .. เดินไปหาไอ้เตี้ย คว่าคอยกขาขึ้นคร่อมหลังไม่มีเชือกไม่มีบังเหียน
ตบหน้ามันทั้งสองทีให้เบนตามเพื่อนๆ ที่คาบอຍกันไปไกลแล้วไอ้เตี้ยไม่ได้พาวัว มันพาสุดใจ
เดินไปเรื่อย ๆ ไม่เร่งร้อนมองดูตลกดีเหมือนเด็กขี่ม้าก้านกล้วย กว่าสุดใจจะขี่เจ้าเตี้ย
ถึงแนวชายป่าเพื่อนคาบอຍที่ไปตามวัวแตกฝูงในป่าหญ้าก็ต้อนวัวที่หายไปไล่ล่าออกมา

“กว่ามึงเดินไป ยังจะเร็วกว่าชีไอ้เตี้ยนี่อีกวะ” เสียงเพื่อนพุดกระเซ้า

“เออ .. กูก็ว่านั่นแหละ ขอบใจมากเพื่อนที่หาตัวให้ พวกมึงพาเข้าฝูงเลยนะ บอกหัวหน้าด้วย
กว่ากูจะไปถึงก็เลิกงานพอดี”

“อ้าว ว ... เฮ้ย นี่มันงานของมึงนะ” เสียงเพื่อนโวยวาย

“ก็ใช่ .. แล้วพวกมึงไม่เห็นหรือไง ว่ากูชีไอ้เตี้ยมา” สุดใจตะโกนบอก
พลางโยกตัวเอาเข้ากระตุนสีข้างไอ้เตี้ย

“พวกมึงดู มั่นยอมวิ่งซะที่ไหนล่ะ กูคงต้องจูงมันกลับแน่”

พวกเพื่อนๆ พากันหัวเราะออกมา

ชีวิตนักเรียนฟาร์มในฝูงวัวไทยเต็มไปด้วยความรัก ความเสียสละ อารมณ์ขัน
และความเห็นอกเห็นใจแฝงอยู่ มิตรภาพเช่นนี้ย่อมต้องลึกซึ้งหนักแน่นตลอดกาล

ในอาณาจักรแห่งนี้ท่ามกลางทุ่งหญ้าป่าเขา ม้าไทยทุกตัวมีชีวิตที่ร่าเริงแจ่มใส
มันเป็นทั้งเพื่อนและผู้รับใช้ใกล้ชิดที่เหล่านักเรียนฟาร์มรักและผูกพันพวกมันอย่างแนบแน่น
ลึกซึ้ง แต่ภายหลังเมื่อฟาร์มโคนมไทย – เดนมาร์ก เปลี่ยนไปเป็นองค์กรฯ ไม่ช้าไม่นาน
พวกมันทั้งฝูงก็หายหน้าไปไม่เคยได้ข่าวคราวของพวกมันอีกเลย

นักเรียนฟาร์มปี พ.ศ. 2507 คือผู้สร้างตำนาน “ควาบอยไทย” ให้กับวงการโคนม
นับแต่นั้น ในโอกาสนี้จึงขออนุญาตบันทึกนามโคบาลหรือควาบอยไทยรุ่นแรกทั้งสี่ท่าน
เพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งอดีตไว้ในความทรงจำสำหรับคนรุ่นหลังได้รับรู้ต่อไป

เล็ก หมวกพิมาย ..* นักเรียนฟาร์ม รุ่นที่ 1 จากจังหวัดนครราชสีมา

ประนอม เทียนแยม นักเรียนฟาร์ม รุ่นที่ 2 จากจังหวัดปทุมธานี

วิชัย เฉิดจะโปะ นักเรียนฟาร์ม รุ่นที่ 3 จากจังหวัดนครราชสีมา

ประวัชน์ สังขฤกษ์ นักเรียนฟาร์ม รุ่นที่ 4 จากจังหวัดลพบุรี

(หมายเหตุผู้เขียน ขอขอบคุณ เล็ก หมวกพิมาย ผู้ถ่ายทอดเรื่องราวที่เป็นประสบการณ์ให้ฟังด้วยตนเอง ที่บ้านพักใกล้สี่แยกวัดคันตะเคียน นิคมสร้างตนเองฯ ตำบลมิตรภาพ อำเภอมวกเหล็ก จังหวัดสระบุรี เมื่อปลายปี 2549)

พุทธศักราช 2507 .. การจัดสรรที่ดินทำกินและเงินทุนกู้ยืมตามโครงการนิคมสร้างตนเองจากกรมประชาสงเคราะห์ยังไม่มีความคืบหน้าเท่าใด นักเรียนฟาร์มที่ผ่านการอบรมมาแล้วสองรุ่น จำนวนร่วมครึ่งร้อยยังต้องทำงานในฟาร์มต่อไปในฐานะลูกจ้างกระจายอยู่ตามแผนกพืชไร่ แผนกโรงวัว แผนกช่าง (แมคคานิค) และคนงานทั่วไป ทุกวันหลังเลิกงานต่างกลับมายัง “หอแดง” พักผ่อนกันตามอัธยาศัย ที่ออกเตร็ดเตร่ข้างนอกก็มาก พวกมีสตางค์ก็หาทางเข้าตลาด บางคนชักชวนคู่หูไปเดินเลาะวนเวียนแถวบ้านพัก คนงานหาดูสาวหน้าใสซึ่งส่วนใหญ่เป็นลูกหลานคนงาน พวกที่จับเจ้าเผ้าหอแดงก็ไม่น้อย นั่งนอนฟังเพลง ฟังรายการวิทยุ อ่านหนังสือ เล่นไพ่ เดินหมาก จับเข้าพูดคุยกันน้ำลายแตกฟอง บ้างก็ถกกันหน้าดำหน้าแดงไปตามเรื่อง ไม่รู้ว่า พุทธ คริสต์ หรือ อิสลาม ชีวิตที่ซ้ำซากจำเจเช่นนี้ทำให้หลายคนครุ่นคิด ความที่อยู่ห่างไกลสังคมแสงสีดูจะเป็นชีวิตที่เจียบเหงาเอากการสำหรับหนุ่มๆ นักเรียนฟาร์ม ความเจียบเหงา .. ความจริงเป็นความสุขอันสันโดษชนิดหนึ่ง แต่บางครั้งความเจียบเหงาเปล่าเปลี่ยวกลับเป็นความคับแค้นทรมาน ยืงนานวันความเจียบเหงาที่สุขอยู่ภายในเริ่มสุมอุม นักเรียนฟาร์มที่หมกตัวเข้าๆ ออกๆ ระหว่างที่ทำงานกับหอแดงเริ่มออกอาการ .. “เซ็ง” คงทราบกันอยู่แล้วว่ายุคนั้น .. ทำงานแบบไม่มีวันหยุด จะไปเปิดหูเปิดตาที่ไหนไกลๆ ประเภทค้ำคั้นค้ำแรมเป็นเรื่องยาก นอกจากจะตัดใจยอมถูกหักค่าแรง วันสำคัญทางศาสนา วันนักขัตฤกษ์ วันสงกรานต์ วันสิ้นปี วันปีใหม่ ไม่มีข้อยกเว้น นักเรียนฟาร์มทุกคนเหมือนโคถึกที่ถูกขังอยู่ในคอก อยากจะออกไปเหยาะย่างวิ่งตะโพงๆ หรือโลดแล่นยังท้องทุ่งกว้างแต่ไปไม่ได้ คนยิ่งมากความคิดยิ่งหลากหลายเพื่อแสวงหาทางออก โลกกว้างแต่หนทางมันอุดตัน ความต้องการที่ฝังลึก

มานานบางครั้งสะท้อนออกมาในรูปของการหยอกล้อ ประชดประชันกันเองในกลุ่มเพื่อน ๆ

“ไอ้หนูลบมันแข็ง บ่นเข้าบ่นเย็นอยากเห็นโลกกว้าง” เพื่อนเล่าให้เพื่อนฟัง

“ไม่รู้ใคร เอาแผนที่โลกไปให้ มันเห็นแล้วชอบใจ เลิกบ่นแล้ว”

ยิ่งใกล้สิ้นปี รถโดยสารประจำทางวิ่งผ่านไปมาถี่ขึ้น เหล่านักเรียนฟาร์ม ยิ่งสะท้อนใจ วันขึ้นปีใหม่ .. คงไม่มีปัญญาออกไปส่งความสุขกับใคร ! ที่ไหน ! นอกจากวัว ในคอก ฟาร์มโคนมมีแต่งงานกับงาน แต่ต้องไม่ลืมว่า .. คนยิ่งมาก ความคิดยิ่งหลากหลาย .. ใครจะไปรู้ว่าในที่สุดต้นมีคน “หลุด” ไอเดียออกมาด้วยความงุ่นง่านหงุดหงิด “จัดแม่งเองเลย แก่แข็ง ไม่ต้องไปไหน !” หลายคนหุ้ผึ้งสะดุดใจเมื่อได้ยิน มันเป็นไอเดียที่แปลกใหม่ แต่กลับโดนใจ ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนเลย ... ใช่แล้ว ในเมื่อออกไปเที่ยวที่ไหนไม่ได้ ทำไมไม่จัดมันเองซะเลย ? เพื่อน ๆ อึ้ง อี๊กอัก และเริ่มมองหน้ากันด้วยความ “ทึ่ง” เพราะคิดไม่ถึง .. ใช่เลย .. ทำไมไม่จัดกันเอง ? จัดมันในฟาร์มหน้าหอนี้แหละ สะดวกดี ไม่ต้องใหญ่โตอะไร ปีนหน้าว่ากันใหม่ ปีนี้เริ่มต้นเอาให้รอดก่อนเวลามีน้อย สรุปความเห็น เบื้องต้น ... ทุกคน O.K.!

แต่ความยุ่งยากอยู่ที่จะหาเหตุผลอะไรมาอ้างให้พวกเจ้านายยินยอมหรือ เห็นด้วย มันต้องเป็นเหตุผลที่มีน้ำหนัก ทำให้เจ้านายอึ้งพูดไม่ออก และ ไม่สามารถจะ อ้าปากปฏิเสธได้ด้วย อะไรคือเหตุผลที่จะใช้อ้างเพื่อจัดงานนี้ ? นักเรียนฟาร์มช่วยกันคิด และคิด .. จนในที่สุด .. ปีใหม่ก็มาถึงจนได้ อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด !!

“พวกมึงคิดเหมือนกูมัย .. ในหลวงไง ?” ใครคนหนึ่งบึ่งไอเดียขึ้นมา

“วันเกิดฟาร์มนะ พวกมึงลืมไปแล้วหรือ” ใครคนนั้นยิ้มอย่างมีความหมาย นักเรียนฟาร์มหลายคนเอะใจ นั่งนึกซักถามกันไปมา แล้วทุกคนก็ไชโยโห่ร้องเมื่อนึกขึ้นได้ “ในหลวง” ... พระองค์ท่านเสด็จมาเปิดฟาร์มโคนม เมื่อวันที่ 16 มกราคม 2505 วันแห่งประวัติศาสตร์ของวงการโคนมไทย .. ช่างเป็นเรื่องประจวบเหมาะเหลือเกิน เพราะห่างจากวันปีใหม่แค่ริมฝีปากกับปลายจมูก นักเรียนฟาร์มทุกคนตกลงและ ตัดสินใจแล้ว 16 มกราคม 2507 ที่จะถึงนี้ จัดงานปีใหม่กันในฟาร์ม แม้จะกะทันหัน ไปบ้างก็ช่างมัน ทำเท่าที่ทำได้ขอให้ทำได้ ทำทุกอย่างซ้ำไม่ได้แล้วเวลามันไล่หลัง ตกลงตั้งชื่อ

งานให้เร็ดไปเลย แต่ดูดีและเรียบง่ายว่า “งานวันเกิดฟาร์ม” ส่วนผู้บริหารท่านพูดไม่ออกจริงๆ เพราะเป็นเหตุผลที่สมควรที่สุด แต่ขอคำมั่นสัญญาว่าอย่าให้เสียงงาน และยังให้การสนับสนุนสถานที่ น้ำ ไฟฟ้า เครื่องมือวัสดุอุปกรณ์เท่าที่จำเป็นตามที่ร้องขออีกด้วย

ถังน้ำมันขนาดสองร้อยลิตร 40 - 50 ใบ จากห้องน้ำมัน ขนมาวางตั้งเรียงเป็นฐานเวที วิ่งเข้าหาหัวหน้าช่างไม้พันธมิตรแนวร่วม “พีครับ ช่วยทำเวทีให้หน่อยเถอะพี่ด่วนจี๋เลย ใช้วันที่ 16 ครับพี่ วันเกิดฟาร์ม” เทานี้ก็จบสำหรับการประสานงานยุคนั้น ทั้งนักเรียนฟาร์ม คนงาน ช่าง ช่วยกันยกพื้นสร้างเวทีขึ้นบริเวณหน้าหอแดง ช่างแมคคานิคให้ความอนุเคราะห์ไฟฟ้าแสงสว่างอย่าง...กันเอง ได้เวทีสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดกว้างยาวไม่น้อยหน้างานศาลเจ้าที่เขาจัดกัน พวกที่ไปติดต่อวงร่ำวงให้ยกวงมาแสดงในตอนค่ำหนึ่งคืนราคาสามสิร้อยบาทพอไหว ทุกอย่างไปได้สวยเสร็จเรียบร้อยก่อนวันงานเสียอีกมีเวลาฉลองกันพอหอมปากหอมคอ ถึงกระนั้นยังมีเจ้านายบางคนห่วงกังวลเรื่องงานมากนักเรียนฟาร์มขอยืนยันและให้คำมั่นสัญญาหนักแน่นเหมือนเดิม .. **Don't Worry** ครับผม !!

งานวันเกิดฟาร์ม .. 16 มกราคม 2507 .. ไม่ใช่งานยิ่งใหญ่ แต่มีความหมายสำหรับนักเรียนฟาร์มเป็นอย่างมาก ตอนเช้าพิธีสงฆ์ นิมนต์พระ วัดใกล้เคียง มาตักบาตรทำบุญเอาแค่นี้ก่อน พวกโรงวัวทำงานตามปกติปล่อยเพื่อนจัดการเรื่องพระเรื่องเจ้า พอได้เวลา มาเปลี่ยนผลัดให้พวกพี่ๆ ไร่ไปทำงานบ้าง ใครมีฝีมือมีหัวศิลปะไปช่วยกันตกแต่งเวที ทำยังไงก็ได้ให้ดูสวยดูดีก็พอ หลังจากนั้นทุกคนเผื่อเวลาเลิกงานด้วยใจจดจ่อ ตกเย็นแม้อากาศหนาวเหน็บ แต่ผู้คนเริ่มทยอยมากันแล้วจากการบอกต่อปากต่อปาก

ในถิ่นชนบทห่างไกลมักเป็นอย่างนี้ไม่ค่อยมีงานมีการหรือสถานบันเทิงเหมือนในเมือง พอมีงานที่ไหนผู้คนละแวกใกล้เคียงจะชักชวนกันออกมาเที่ยวดูงาน ดังนั้นบริเวณหน้าหอพักจึงมีผู้คนคึกคักหนาตาอย่าว่าแต่คนในฟาร์ม พอค่ำลงเครื่องขยายเสียงเปิดดังก้อง ดนตรีเริ่มบรรเลง สาวร่ำวงสืบทอดนางทาแป้ง ทาปาก เขียนคิ้ว นุ่งกระโปรงสั้นที่นุ่งเรียงแถวหน้าแจลัม อยู่บนเวทีก็ชักแถวออกมารำเปิดวงตามจังหวะ ว๊บๆ แวมๆ กลุ่มคนฮือกันเข้ามาล้อมเวทีดูสาวร่ำวง ถึงตอนนี้ใครอยากสนุกก็ซื้อตั๋วขึ้นไปโค้งนางรำบนเวทีได้ ดนตรีเล่น นักร้องร้องจบหนึ่งเพลงถือเป็นหนึ่งรอบ ต้องซื้อตั๋วใหม่ไปละหนึ่งบาทไม่ถึงครึ่งคืนก็ได้เงินค่าจ้างวงดนตรีร่ำวงแล้ว ความสนุกสนานอีกทีก็คละเคล้าเสียงดนตรี

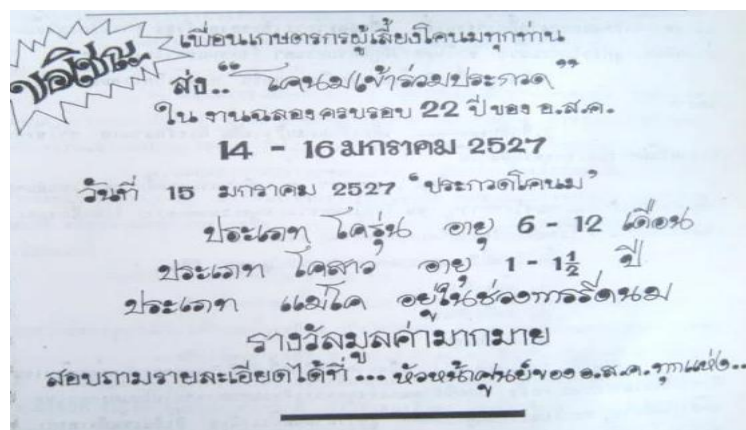

จากเครื่องขยายเสียงดังกังวานไปไกลในยามราตรี .. งานวันเกิดฟาร์มถูกจุดประกายขึ้น
ในลักษณะนี้ เป็นครั้งแรกด้วยฝีมือของเหล่านักเรียนฟาร์มแท้ๆ

ปี พ.ศ. 2508 .. มวกเหล็กกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่คนไทยรู้จัก วันเกิดฟาร์ม
แม้จะยังเป็นเพียงกิจกรรมเล็กๆ ภายในฟาร์ม แต่คนในฟาร์มแทบทุกระดับกลับให้ความสำคัญ
อย่างมาก เหล่านักเรียนฟาร์มยังคงเป็นแกนนำในการจัดงานด้วยเหตุผลเดิม .. **16 มกราคม**
.. เป็นวันเปิดฟาร์มโคนม สิ่งที่เกิดขึ้นจาก “ในหลวง” เป็นเรื่องที่ผู้บริหารฟาร์มโคนมทุกคน
ต้องยอมรับ “งานวันเกิดฟาร์ม” กลายเป็นประเพณีไปแล้ว ในระยะเวลาอันสั้นชั่วข้ามปี
และเป็นงานประจำปีของฟาร์มโคนมไทย – เดนมาร์ค ไปโดยปริยายนับแต่นั้นเป็นต้นมา

จากงานวันเกิดฟาร์ม “16 มกราคม มาเป็น “ราตรีสีเต๋า” .. “งานราตรีโคนม” ..
“วันสถาปนา อ.ส.ค.” (พ.ศ. 2526 อ.ส.ค.ครบรอบ 21 ปี จัดประกวดโคนมเป็นครั้งแรก) แล้ว
มาเป็น “งานวันโคนม” และ “งานวันโคนมแห่งชาติ” สุดท้ายกลายเป็น “เทศกาลงานโคนม
แห่งชาติ” ไปในที่สุด ไม่เคยมีใครคาดคิดมาก่อนเลยว่า .. งานวันเกิดฟาร์มเล็กๆ ที่ไม่ค่อยมี
ความหมายอะไรในยุคนั้นจะเป็นตำนานสืบทอดเชื่อมต่อกับประวัติศาสตร์ครั้งสำคัญ คือ
การเสด็จพระราชดำเนินมาทำพิธีเปิดฟาร์มโคนมไทย – เดนมาร์ค ของพระมหากษัตริย์ไทย
และ ของประเทศเดนมาร์ค เมื่อวันที่ 16 มกราคม 2505 ครั้งนั้นจะมาเป็นเทศกาล
งานโคนมแห่งชาติ ที่ยิ่งใหญ่และมีคุณค่าในเวลาต่อมา

ประวัติศาสตร์ในแดนโคนมชิ้นนี้ นักเรียนฟาร์มรุ่นแรกๆ เป็นผู้สร้างขึ้น
มันเป็นรากเหง้าที่ควรแก่การจดจรรจำไว้ เพราะคนส่วนใหญ่ .. รู้ปลายไม่รู้ต้น .. ส่วนคนที่
รู้เรื่องตั้งแต่ต้นจนปลายปัจจุบันแทบหาไม่เห็น คงเหลืออยู่ไม่มากแล้ว

แผ่นโฆษณาเชิญชวนเกษตรกร ส่งโคนมเข้าประกวดในยุคแรก

อาณาจักรเล็กๆ ของฟาร์มโคนมฯ ในยุคต้นแม้จะผ่านการบุกเบิกเปิดป่ามาก่อน แต่สภาพทั่วไปยังคงเป็นป่าเป็นดงเช่นเดิม โดยเฉพาะแถบเทือกเขาตาแบ่นที่สูงตระหง่านทอดยาวจากตะวันตกไปด้านใต้เป็นป่าโปร่งดงที่ปกคลุมด้วยไม้ใหญ่น้อย บางตอนเป็นละเมาะไม้ ที่ราบ และ ป่าหิน ตรงสุดเขตแดนโคนมด้านใต้ คือแหล่งน้ำพุที่ไหลทะลักออกจากชอกเขาตีนเนิน สมทบกับลำคลองมวกเหล็กที่คดโค้งไปจนสุดเขตฟาร์มโคนมด้านตะวันออกซึ่งเชื่อมติดกันกับวนอุทยานน้ำตกมวกเหล็ก ระยะทางกว่าสามกิโลเมตร ดินแดนที่มีทั้งขุนเขา ผืนป่า ทุ่งหญ้า และสายน้ำแห่งนี้เต็มไปด้วยสัตว์ป่ามากมายหลายชนิดในน้ำมี เต่า ตะพาบ กุ้ง หอย ปู ปลา ฯลฯ ในป่ามีสัตว์น้อยใหญ่จำพวก นก หนู กระรอก กระแต พังพอน กระต่าย ไก่ป่า อีเห็น เม่น ไปจนกระทั่งแก้ง กวาง หรือแม้แต่เลียงผาแดนโคนมแห่งนี้จึงเป็นแหล่ง “คลายเหงา” ของนักเรียนฟาร์มทั้งหลาย เป็นทั้งแหล่งอาหารและสถานที่ท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจที่วิเศษสุดยอดไปเลย หลายคนกลายเป็น “พราน” ไปแล้ว หลังเลิกงานหรือยามค่ำคืนดีกคืนดีจากการออกป่าส่องสัตว์ แต่การ “ล่า” ที่น่าสนใจของนักเรียนฟาร์มมีหลายรูปแบบ ทั้งล่าสุนัข นารัก นาทิ้ง น้าแปลก น้าสงสาร น้าหวาดเสียว น้าซ่า แม้แต่น้าขุ่นเคืองก็ยังมี อย่างเช่นว่า

***** คนงานและนักเรียนฟาร์มหกเจ็ดคนกำลังวางท่อน้ำหลังคอกโค แล้วจู่ๆ แก้งตัวเชื่องก็โผล่พรวดขึ้นจากแปลงหญ้าที่ขึ้นสูงท่วมเข่า เท่านั้นเองการล้อมวงต้อนจับแก้งก็เริ่มขึ้นมันตกใจกระโจนหนีวกซ้ายเวียนขวาหลบหลีกอยู่กลางวงล้อมที่บีบเข้าใกล้อยู่พักหนึ่งจึงหลบรอดไปได้ ทุกคนเหวี่ยงแตกซุ่มซอก สุนัข นาน สะใจ แม้จะไม่ได้แก้งตัวนั้นก็ตาม

***** บางคนมีฝีมือทำแร้วดักสัตว์ไปวางไว้ที่ป่าไผ่ป่าไม้รวกตีนเขา ได้กระจงตัวน้อยนารักเห็นแล้วขำมันไม่ลงจะปล่อยไปก็เสียดาย เลยต้องสร้างกรงเลี้ยงไว้ดูเล่นกลับตาลปัตรจาก “นากล้า” มาเป็น “นักบุญ”

***** นักเรียนฟาร์มอีกคนมีความสามารถพิเศษอย่างยอดเยี่ยมไม่น่าเชื่อ .. เขาสามารถเรียก “นกกวัก” มาเข้าข่ายที่วางดักไว้ราวกับ “พระสังข์เรียกเนื่อ” ด้วยการป้อนปากเป่า “อูด” เสียงนกกวักได้ตัวเป็นๆ มาครั้งละหลายๆ หลายสิบตัว นกกวักตัวอ้วนใหญ่ไม่แพ้นกพิราบแต่ขยาและปราดเปรียวกว่า จับมัดขาหิ้วมาเป็นพวงๆ ซื้อง่ายขายคล่อง ราคาตัวเอง !

* ตัว “น่ม” หรือ “ลิ่น” มีเกล็ดหนาแข็งเต็มตัวแต่หัวจรดหางราวกับสวมชุดนักรบโบราณ มันขึ้นมาเดินป้วนเปื้อนบนทางลูกรังยามค่ำคืน นักเรียนฟาร์มบังเอิญเดินไปเตะเข้ามันมันตัวเป็นก้อนกลมกลิ้งลงแปลงหญ้าข้างทาง โชคดีรอดตัวไปเพราะผู้เตะมันไม่ใช่ปีศาจหิวโหย.. กินทุกอย่างที่ขวางหน้า

* ที่ต้นมะกอกป่าข้างสนามฟุตบอล “อีเหิน” ตัวหนึ่งหลบขึ้นไปซุกนอนอยู่ที่คอกไม้บนต้น นักเรียนฟาร์ม รุ่น 1 ยิ่งมันด้วยปืนสั้นหลายนัด ตายคาคอกกิ่งมะกอกไม่ยอมร่วงลงมากว่าจะได้ตัวต้องยอมเหนื่อยหน่อย ค่อยๆ ปีนขึ้นไปปลดออกแล้วผลักตัวมันให้หลุดร่วงลงมา เบื่องล่าง ตั้งใจจะสตัฟฟ [STUFFED] เอาไว้แหวดเพื่อน

* พนักงานผสมเทียมคนหนึ่งเป็นนักเรียนฟาร์มขับรถจักรยานยนต์มาตามถนนมิตรภาพ จะกลับฟาร์มหลังเสร็จภารกิจ เห็นตะกวดตัวใหญ่ขนาดโคนขาออกมาจากป่าข้างถนน แล้วถูกรถยนต์ชนเข้าอย่างจังนอนอยู่ตรงนั้น อดสงสารมันไม่ได้เลยอุ้มพาดเบาะท้ายรถ เอากลับมาด้วย เจ้าตะกวดตัวนี้จากปลายจมูกจรดปลายหางยาวกว่าหนึ่งวา นี่เป็นอาหารป่า ที่หารับประทานได้ค่อนข้างยากทีเดียว

* เทือกเขาตาแบ้นทางด้านใต้ เลียงผาตัวโตขนาดลูกวัวอายุสองเดือนถูกยิงตกจากไหล่เขาคอหักตายคาที่ จากฝีมือนักเรียนฟาร์ม รุ่น 4 ส่วนหัว หนึ่ง กระดูก และเท้าทั้งสี่ข้าง นำไปเคี้ยวเป็นน้ำมันสมุนไพร ที่เหลือเป็นอาหารมีค่าแล้วหมักเกลือทำเนื้อเค็ม

* การตามล่าหมีป่าสามตัวในคราวเดียวกันบริเวณน้ำตกมวกเหล็ก มันหลุดออกจากวงล้อม แล้วหนีกระเจิดกระเจิงไปคนละทิศละทาง โดยมีกลุ่มคนงานและชาวบ้านหลายคนออกตามล่าไม่ทราบว่าเป็นใคร ทราบแต่เพียงว่าหมีป่าทั้งสามตัว ... หนีไม่รอด !!

* มีนักเรียนฟาร์มรุ่นแรกจากเมืองยาโมคนหนึ่ง เขามักจะทำเรื่องยากให้เป็นเรื่องง่ายได้เสมอ แม้แต่การฆ่าหมูเห่าก็ดูเรียบง่าย ฆูเห่าตัวเชื่องขนาดแขนเด็กทอดร่างอยู่ในร่องน้ำริมทางลูกรังที่ถูกฝนกัดเซาะ เขาค่อยเดินเข้าไปใช้เท้าที่สวมเพียงรองเท้าแตะเหยียบที่หัวภูกดให้แน่นแล้วคว่ำหางขึ้นมาออกแรงกระชากดึง เสียงดังกรีดเพียงครั้งเดียวเท่านั้นอสรพิษร้ายก็หมดสภาพ กระดูกทั้งตัวเคลื่อนที่เลื้อยไปไหนไม่ได้กลายเป็นอาหารจานเด็ด “ผัดเผ็ดฆูเห่า” ในคำวันนั้น

* ในบรรดานักเรียนฟาร์มอื่นๆ มีบางคนอยากเป็น “พราน” กับเขาบ้างซึ่งต้องใช้ฝีมือล้วนๆ มันดูเท่และเป็นที่สนใจของเพื่อนๆ ทั้งหลาย อุตุสำหรับหาปืนยาวอัดลมรวมทั้งไฟฉายเดินป่าทุกชิ้นชวนเพื่อนอีกคนออกเดินส่องไฟหายิงนกตามต้นไม้ชายป่าติดน้ำตกใกล้หมู่บ้านชาชน้ำบางที่ก็ลัดเลาะไปแถวๆ คอกวัว ลงทุนแต่ไม่ค่อยลงแรง ย่ำเดินส่องนกออยู่ร่วมเดือนไม่เป็นชิ้นเป็นอันอะไรได้นกไม่กี่ตัว ในที่สุดก็เบื่อหมดความกระตือรือร้น จะล้มเลิกไปเฉยๆ ก็เขินอายเพื่อนๆ หาเหตุผลโยนไปที่ “ดวง” .. ภูทำบาปไม่ขึ้น วะ !”

* แต่บางคนที่อยู่ตริจนแทบจะเสียเพื่อนเห็นจะเป็นนักเรียนฟาร์ม “รุ่นพี่” รายนี้ ไม่รู้พี่ท่านไปได้งูเหลือมมาจากไหน ตัวใหญ่ขนาดน้องยาวตั้งสองวากว่าเอามาเลี้ยงไว้ในบ้านพักใกล้สนามฟุตบอล โดยที่เพื่อนรุ่นน้องที่พักอยู่ด้วยกันไม่รู้เรื่องมาก่อน ตอนเย็นเลิกงานเปิดประตูเข้าบ้านไปประเดี๋ยวเดียวแผ่นพรวดออกมาหน้าตาตื่นเล็กน้อย ในแสงสว่างรำไรงูตัวใหญ่นอนขดกองพะเนินอยู่หน้าห้องน้ำข้างบันไดขึ้นห้อง เขาเดินเดินเข้าไปจนแทบจะเหยียบตัวมันเพราะไม่ทันเห็น ค็นั้นต้องไปอาศัยนอนกับเพื่อนคนอื่น

“มันขดนิ่งกองอยู่อย่างนั้นคงนอนหลับ มึงจะไปกลัวทำไมวะ?”

เพื่อนมองหน้าถาม มีเสียงสับตัดตอบตามมาอย่างหงุดหงิด

“ถ้ามันนอนหลับจริงก็ไม่ต้องกลัวหรอก กูกลัวตอนมันตื่นโวย!”

* เรื่องราวเกี่ยวกับสัตว์ป่าอันเป็นเกร็ดประวัติเล็กๆ ที่นักเรียนฟาร์มแทบทุกคนได้พบเป็นประสบการณ์เฉพาะตัวมีมากมายนับไม่ถ้วน โดยเฉพาะกระทายป่าที่ดูจะชุกชุม พบเห็นไล่ล่ากันแทบทุกวัน จนแทบจะเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของนักเรียนฟาร์มบางคนก็ว่าได้

ในฟาร์มโคนมมีที่แห่งหนึ่งอยู่บริเวณเนินเขาด้านตะวันออกเฉียงใต้ของคอกโคลาดต่ำลงไปทางโรงสูบน้ำแรกของฟาร์ม เป็นพื้นที่หลายสิบไร่หรืออาจจะร่วมร้อยไร่ มีเส้นทางเข้าออกลักษณะ “สามเส้า” สภาพทั่วไปเป็นป่ารก้าง เต็มไปด้วยพุ่มไม้ ป่าละเมาะ พงหนาม และเถาวัลย์ มีไม้ใหญ่ขึ้นแซมอยู่ทั่วไป ทางเข้าแต่ละด้านเป็นทางลูกรังเล็กๆ แยกออกจากเส้นทางเดิมทอดเข้าสู่ใจกลางพื้นที่ ทางน้อยทั้งสามสายนี้ไม่ค่อยมีผู้คนใช้สัญจรนักนอกจากสุนัขเถื่อนจรจัดนับสิบตัว มันเป็นเส้นทางที่ใช้ล่าเหยื่อซากวัวที่เสียชีวิต

ทางเข้าป่าช้าวัวด้านตะวันออกใกล้โรงสูบน้ำ .. ตาหยี่

เพราะโรคภัยไข้เจ็บหรือโรคระบาดไม่สามารถนำไปเป็นอาหารได้ ต้องนำซากไปเผาทำลายทิ้ง ที่นั่นซึ่งน้อยคนนักที่จะรู้จัก สถานที่นี้เรียกกันว่า “ป่าช้าวัว” ผู้ที่จะผ่านเข้าไปมีแต่พนักงาน คณงานและนักเรียนฟาร์มบางคนที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการตายของวัว การขนย้าย และเผาซาก ทิ้งเท่านั้น ปกติแล้วไม่ค่อยมีใครคิดอยากเข้าไปหรอกเพราะนอกจากจะเป็นป่ารกพงหนาม ยังมีงู และพวกผึ้ง แมลง ตัวต่อ บรรยาการและกลิ่นจากซากเก่าที่เผาไม่หมดหรือซากเนา ที่ตกค้างกระจายกระจายจากสัตว์ที่มากินในบริเวณนี้จำพวกแร้ง กา สุนัข หนู และ สัตว์เลื้อยคลานบางประเภท ทำให้สภาพแวดล้อมที่มืกน่าหวาดระแวง ยามค่ำคืน เงียบสงัดอากาศเยือกเย็นวังเวง นอกจากเสียงลมพัดก็มีแต่เสียงแสกซากของสัตว์ที่ออก มากินยามวิกาล ยังมีเรื่องเล่าลือเกี่ยวกับผีๆ สารๆ เกิดขึ้นอีกก็ยิ่งขมขื่นผู้คนจนไม่มีใคร คิดจะย่างกรายเข้าไปใกล้ ผีวัวหัวขาด วัวใหญ่ดำทะมึนที่ปรากฏตัวยามวิกาล เสียงร้อง เสียงวิ่ง เสียงตะกุกพื้น ยามดึกดื่นค่อนคืนที่เล่าลือกันยิ่งสร้างความหวาดหวั่นมากยิ่งขึ้น

ทางเข้าป่าช้าวัวด้านตะวันตกใกล้หมู่บ้านชายเขา

นักเรียนฟาร์มคนหนึ่ง ทั้งๆ ที่เคยเดินปาล่าสัตว์มีดคำดึกดื่นค่อนคืนมากี่มาก แต่ยังไม่ถึงกับ “ช็อค” หายเมาเป็นปิลิตทั้งเมื่อรู้ตัวว่ายืนอยู่ใน “ป่าช้าวัว” กลางดึก หลังกลับจาก การดื่มกินกันที่บ้านเพื่อนแถวๆ โรงสูบน้ำแล้วหลงทางเข้าไปเพราะความมืดบวความเมา เขาร้องออกมาได้คำเดียว .. ป่าช้าวัว !! .. เท่านั้นเองก็นิ่งขึงยืนตัวแข็งเกร็งไปหมดทั้งร่าง ตะคริวกินกั้วขาไม่ออก ถ้าเพื่อนอีกคนที่มาด้วยกันไม่ช่วยรั้งช่วยลากผลักดันล้มลุกคลุกคลาน ออกมาด้วยกันคงขวัญผ่อช็อคตายในป่าช้าวัวคืนนั้นแน่นอน ...

ทางเข้าป่าช้าวัดด้านทิศใต้ใกล้ทุ่งหญ้า .. แปลงหญ้า

ป่าช้าวัด !! .. ถึงวันนี้พื้นที่ยังอยู่ และยังเป็นป่ารกทึบเหมือนเดิม แต่ไม่ได้ใช้งานเหมือนในอดีต บริเวณรอบนอกถูกบุกเบิกขยายเขตเป็นแปลงหญ้า คุณสมบัติความเป็น “ป่าช้า” หดไปแทบไม่มีใครรู้จัก ถึงกระนั้นบรรยากาศและสภาพแวดล้อมยังคงมีอิทธิพลความรู้สึกไม่เสื่อมคลาย แม้แต่นักเรียนฟาร์มรุ่นหลังๆ กลางวันแสดๆ ก็ยังไม่กล้าเข้า “ป่าช้าวัด” คนเดียว เคยลองถามเพื่อนนักเรียนฟาร์มที่เคยเข้าล่าสัตว์

“ทำไมถึงไม่กล้าเข้าไป ?” เพื่อนหันมามองหน้า

“ใครว่าไม่กล้า ในฟาร์มนี้ถูกลุยมาทั่วแล้ว ป่าช้าวัดก็เคยเข้าไป”

“คนเดียวเนี่ยนะ ?” เน้นถาม

“หลายคนโวย ขนยางรถเก่าไปเผาแล้ว” ... เว้นวรรคหนึ่ง

“ใครจะบ้าเข้าไปคนเดียววะ”

.. ใช่ .. ใครจะบ้าเข้าไปคนเดียว ไม่ใช่เรื่องสนุกซักกะนิด